archive.today
webpage capture
Saved from https://www.gelderlander.nl/binnenland/vivienne-47-en-jenna-10-worde search
no other snapshots from this url
16 Jun 2026 04:02:56 UTC
All snapshots from host www.gelderlander.nl
Webpage Screenshot
share download .zip report bug or abuse Buy me a coffee

PREMIUM

Vivienne (47) en Jenna (10) worden bespuugd om hun mondkapje, maar zonder wordt het levensgevaarlijk: ‘Reacties soms zó agressief’

Voor Vivienne (47) en haar 10-jarige dochter Jenna bepaalt het coronavirus nog elke dag hun leven. Terwijl Jenna ernstig ziek thuis ligt, krijgt Vivienne op straat verwijten, hoestbuien in haar gezicht en zelfs scheldpartijen omdat ze een mondkapje draagt. Dit is het verhaal van een gezin dat probeert overeind te blijven.

Eric Reijnen Rutten
16 juni 2026, 06:00

„Achterlijke mongool”, krijgen ze te horen. Of: „Wat moet dat met die muilkorf?” Ze is zelfs al een keer getrapt. „Of ze lopen naar je toe en gaan dan demonstratief vlak voor je gezicht expres staan hoesten.”

Vivienne Matthies-Boon (47) en haar dochter Jenna (10) komen liever niet meer in winkels in Nederland. „Omdat we heel vaak worden uitgescholden.” Waarom? Omdat ze een mondkapje dragen.

> **Niemand draagt zo’n ding voor zijn lol, ik háát die mondkapjes**

„Niemand draagt zo’n ding voor zijn lol”, vertelt de Nederlandse Vivienne Matthies-Boon, die met haar gezin in het Duitse Kranenburg woont. „Ik háát die mondkapjes. Maar zonder kunnen wij gewoon niet meer veilig deelnemen aan de buitenwereld.”

De hoogleraar aan de Nijmeegse universiteit leeft al jaren in een werkelijkheid die voor veel mensen allang voorbij lijkt. Corona is verdwenen uit het publieke bewustzijn, mondkapjes uit het straatbeeld. Maar voor haar gezin bepaalt het virus nog iedere dag van hun leven.

Niet uit angst. Uit noodzaak.

Haar dochter Jenna werd op 7-jarige leeftijd ernstig ziek na een coronabesmetting. Sindsdien is niets meer normaal geweest.

‘Fucking desastreus’

Een kind hoort buiten te spelen. Naar school te gaan. Vriendinnen te hebben. Zich te vervelen op een regenachtige middag. Ruziën om schermtijd. Rennen, vallen, lachen.

Jenna ligt meestal in bed.

„Het is fucking desastreus”, zegt Vivienne zacht. „En dat moet je eigenlijk niet zo quoten, maar er is geen nettere omschrijving. Ze is een kind. Haar hele ontwikkeling staat stil.”

Eerste besmetting op school opgelopen

De eerste coronabesmetting loopt Jenna begin 2022 op op haar school in Groesbeek. Daar lijkt ze aanvankelijk redelijk van te herstellen. Maar na een tweede besmetting, in maart 2023, verandert alles.

Het begint met hoofdpijn. Vermoeidheid. Niet lekker zijn.

Daarna gaat het hard.

Jenna ontwikkelt ernstige longcovidklachten en belandt uiteindelijk bedlegerig thuis. Artsen ontdekken dat ze te veel hersenvocht aanmaakt, waardoor de druk in haar hoofd gevaarlijk oploopt. Regelmatig zijn ruggenprikken nodig om vocht af te voeren.

Bijna elke week antibiotica

Later ontwikkelt ze ook een neurogene blaasstoornis, met eindeloze blaasontstekingen als gevolg. „Ze kreeg bijna elke week antibiotica”, vertelt Vivienne. „En dat sloopt natuurlijk ook weer haar lichaam.”

Een tijdlang lijkt er voorzichtig verbetering te komen dankzij medicijnen vanuit een gespecialiseerde longcovidkliniek. Jenna kan online onderwijs volgen. Soms zelfs even naar een jeugdhonk in het dorp.

Maar het afgelopen jaar verslechtert haar toestand opnieuw. „Nu lukt zelfs online onderwijs vaak niet meer.”

Niet ‘verkouden’, niet ‘wat moe’, maar ernstig ziek

Wie Jenna vandaag ziet, ziet geen ‘verkouden tiener’. Geen kind dat ‘nog wat moe is’. Maar een ernstig ziek meisje dat nauwelijks energie heeft om de dag door te komen.

En toch probeert het gezin vast te houden aan kleine stukjes normaliteit.

Knutselen in bed. Even naar buiten als het lukt. Hoop houden dat online les misschien binnenkort weer mogelijk wordt.

„Mijn grootste wens op dit moment is dat zij weer een beetje onderwijs kan volgen en af en toe naar het jeugdhonk kan”, zegt Vivienne.

Dat zoiets basaals inmiddels als een droom voelt, zegt alles.

Moeder ook getroffen

Alsof dat nog niet genoeg is, wordt Vivienne zelf ook zwaar getroffen door corona. Van begin 2022 tot het voorjaar van 2023 is ze vrijwel volledig bedlegerig.

▲ **Vivienne Matthies-Boon.** © Paul Rapp

„Ik lag in een vegetatieve toestand in bed", zegt ze. „Je lichaam doet niets meer, maar je hersenen zijn er volledig bij. Dat voelde echt als een vorm van marteling."

> **Als ik nu een gewone verkoudheid krijg, lig ik zomaar anderhalve maand plat**
>
> Vivienne Matthies-Boon

Ze ontwikkelt een ernstige immuunontregeling, waarschijnlijk als gevolg van long covid. Haar witte bloedcellen reageren extreem heftig op infecties. Om haar immuunsysteem te onderdrukken gebruikt ze zware medicatie, waaronder middelen die normaal bij leukemie worden ingezet.

„Als ik nu een gewone verkoudheid krijg, lig ik zomaar anderhalve maand plat."

Daardoor leeft het gezin nog altijd volgens strikte voorzorgsmaatregelen. Binnenruimtes betekenen FFP2-maskers. Restaurants zijn onmogelijk. Drukke plekken worden vermeden. Haar man draagt op zijn werk een mondkapje. Zijzelf doceert aan de universiteit met masker op.

Niet uit ideologie, benadrukt ze, maar omdat een nieuwe besmetting voor haar dochter desastreuze gevolgen kan hebben.

„Onze arts zegt heel duidelijk: voorkom herinfecties."

Wat haar misschien nog het meest raakt, is hoe weinig begrip daar soms voor bestaat.

In Duitsland meer begrip

„In Duitsland is het anders", zegt de geboren Nederlandse. „Daar is meer acceptatie. Als Jenna naar het ziekenhuis moet, zetten artsen vaak vanzelf een FFP2-masker op. Mensen begrijpen dat er een medische reden kan zijn."

In Nederland ervaart ze vaak het tegenovergestelde.

„Wij komen eigenlijk bijna nergens meer. Niet omdat wij bang zijn voor mensen, maar omdat de reacties zó agressief kunnen zijn."

Toch weigert Vivienne verbitterd te raken. Ze praat rustig. Soms bijna luchtig. Alsof ze zichzelf dwingt overeind te blijven door de situatie niet groter te maken dan hij al is.

„We hebben ook goede dingen", zegt ze. „Fijne collega's. Goede buren. Mensen die echt meedenken."

Kleine gebaren

Aan de Radboud Universiteit, waar ze werkt, voelt ze zich gesteund. Collega's houden rekening met haar situatie. Studenten reageren begripvol. Als mensen haar werkkamer binnenkomen, zetten ze vaak uit zichzelf een mondkapje op zodat zij het hare even af kan doen.

Dat soort kleine gebaren betekenen veel.

„Je moet door", zegt ze. „Bij de pakken neerzitten maakt het alleen maar erger. Zeker voor Jenna."

En Jenna zelf?

Die klaagt opmerkelijk weinig, zegt haar moeder.

„Zij heeft ook heel erg: we moeten gewoon doorgaan."

Dus doen ze dat.

Dag voor dag. Voorzichtig. Met mondkapjes. Met medicijnen. Met hoop op nieuwe behandelingen, zoals vaccins die besmetting beter kunnen voorkomen.

En met een stille wens die voor de meeste mensen vanzelfsprekend klinkt, maar voor hen gigantisch groot is geworden: dat een ziek meisje weer gewoon kind kan zijn. En dat ooit het mondkapje weer af kan. „Als dat moment ooit komt, ga ik ze ritueel verbranden of zo. Want het is heel vervelend ze te moeten dragen, zeker bij warm weer. Maar we kunnen niet anders."

Lees ook:

'Er komt waarschijnlijk niet één pil tegen long covid': onderzoeker legt uit waar de hoop ligt

Bedoeld voor zeldzame ziekte, nu hoop voor miljoenen met long covid: kan dit medicijn de doorbraak zijn?

Jolijn raakte zichzelf kwijt door overgangsklachten: 'Ik zag ineens overal beren op de weg

Bestuur Radboud betuigt spijt aan personeel: 'We zijn elkaar een beetje kwijtgeraakt'